

Od redakcji

W chrześcijaństwie od ponad stu lat toczy się, w różnej formie i z różną skutecznością, dialog między poszczególnymi wyznaniem. Narasta także refleksja naukowa nad kierunkami, treścią i formami tego dialogu. W Kościele katolickim wyraźniejsze wysiłki w dziedzinie dialogu międzywyznaniowego obserwujemy w zasadzie od II Soboru Watykańskiego, czyli od lat sześćdziesiątych XX wieku. Trzeba przyznać, że zainteresowanie to owocuje nie tylko w postaci ważnych, wręcz epokowych dokumentów Magisterium Kościoła katolickiego na ten temat, ale przede wszystkim w wielu inicjatywach ożywiających i inspirujących dialog. Staje się on dziełem, którym przejmuje się nie tylko hierarchia kościelna, ale i laikat coraz bardziej świadomy swoich prerogatyw i odpowiedzialności za Kościół.

W pierwszej części refleksji na ten temat, zamieszczonej w 25. zeszycie „Paedagogia Christiana”, ukazaliśmy filozoficzne i pedagogiczne podstawy dzieła dialogu. Obszerne uzasadnienie celowości refleksji na ten temat zamieściliśmy we wprowadzeniu do poprzedniego zeszytu. W niniejszym zeszycie, który proponujemy naszym czytelnikom, koncentrujemy się na biblijno-teologicznych, religijnych i wychowawczych wymiarach dialogu.

Ważne zadanie w dziele dialogu, szczególnie dialogu międzyreligijnego i międzywyznaniowego, ma do spełnienia edukacja religijna, nie tylko nauczanie o religiach i wyznaniach religijnych, ale także wychowanie do postawy wiary i dialogu wobec ludzi innej kultury, światopoglądu czy religii.

Skuteczność edukacji religijnej zależy przede wszystkim od wychowania w rodzinie, w szkole i innych środowiskach, ważnych dla wychowania. Wiele zależy od tego, czy w tych środowiskach edukacja religijna sprzyja wychowaniu do dialogu. Szczególne zadania stoją przed nauczaniem religii, zarówno prowadzonym w szkole, jak też i w katechezie wspólnot religij-

nych. Warto podkreślić, że troska o tożsamość kulturową i wyznaniową nie powinna być przeszkodą w kształtowaniu postawy dialogu i współpracy.

Dialog nie może być uważany za przeszkodę w realizacji dzieła ewangelizacji i katechizacji. Co więcej, powinien być punktem wyjścia, jej założeniem i niezbywalną postawą. Kościół przez edukację religijną pragnie bowiem nie tylko wtajemniczać w naukę i życie religijnej wspólnoty wiernych, ale też wychowywać do postawy przyswajania tego wszystkiego, co we współczesnej kulturze jest z ducha Ewangelii. Nie może to oznaczać odejścia od nauki Chrystusa czy dogmatycznych kompromisów chrześcijaństwa, ale jest znakiem jego uniwersalności i katolickości.

Wydaje się, że proponowane w tym zeszycie treści mogą być pomocne nie tylko w poszerzeniu wiedzy na ten temat, ale i realizacji dialogu międzyreligijnego, międzywyzaniowego czy dialogu wewnątrz wspólnot poszczególnych Kościołów chrześcijańskich, a zwłaszcza w życiu Kościoła katolickiego.

Ks. Jerzy Bagrowicz